

ה"ת 189/11/13 - איכות ירוקה חברת ניהול בע"מ, צבי כהן אקולוגיה בע"מ נגד המשרד להגנת הסביבה - משטרה ירוקה

בית משפט השלום בחדרה

ה"ת 189-11-13 איכות ירוקה חברת ניהול בע"מ נ' משטרה ירוקה
תיק חיצוני:

בפני כב' השופטת טל תדמור-זמיר
מבקשות 1. איכות ירוקה חברת ניהול בע"מ 2. צבי כהן אקולוגיה
בע"מ
נגד
משיבה המשרד להגנת הסביבה - משטרה ירוקה

החלטה

עניינה של החלטה זו - "בקשה לביטול תנאי שחרור תפוס" במסגרתה עותרת המבקשת 2 (להלן: "המבקשת") להורות על ביטול תנאי השחרור למשאית מ.ר 6051213 (להלן: "המשאית"), כפי שנקבעו ביום 29.12.13.

1. העובדות הצריכות לעניין

במסגרת חקירה בגין חשד לביצוע עבירות על חוק הגנת הסביבה (סמכויות אכיפה ופיקוח) תשע"א - 2011, תפסה המשיבה מספר כלים השייכים למבקשות (מכבש תבראותי, יעה זחלי והמשאית מושא התיק דנן). המבקשות ביקשו לשחרר, תחילה את המכבש התברואתי והיעה הזחלי (לגביהם ניתנה החלטה מיום 19.11.13) ובהמשך את המשאית.

ביום 29.12.13 הורה בית המשפט על שחרור המשאית לחלופת תפיסה וכן על שינוי תנאי השחרור ביחס ליתר הכלים.

המבקשות הגישו ערר על החלטה זו בהתייחס ליעה הזחלי ולמשאית (ע"ח 62932-01-14) וביום 6.2.14 ניתן תוקף להסכמות הצדדים לפיהן החלטת בית המשפט מיום 29.12.13 נותרה על כנה והערר נמחק.

ביום 29.5.14 דחה בית המשפט בקשה נוספת שהגישו המבקשות לביטול תנאי שחרור התפוסים, תוך שנקבע כי יש להותיר את תנאי השחרור על כנם, לתקופה נוספת, עד ליום 15.7.14 על מנת שהמשיבה תפעל להגשת כתב אישום תוך פרק הזמן האמור.

ביום 6.7.14 הודיעה המשיבה כי הגישה כתב אישום.

ביום 28.10.14 הגישה המבקשת את הבקשה דנן, המשיבה הגיבה בכתב וביום 5.1.15 התקיים דיון בו טען כל צד טענותיו.

2. טענות הצדדים

ב"כ המבקשות טען כי המשיבה הגישה כתב אישום אך כנגד המבקשת 1, בעוד המשאית הינה בבעלות המבקשת 2 ולכן יש להורות על ביטול התנאים ושחרור המשאית לאלתר.

כן טען כי הותרת תנאי השחרור של המשאית על כנם תגרום נזק למבקשת 2, הפנה להחלטת בית המשפט מיום 29.5.14 וללשון סעיף 58 לחסד"פ, ממנו ביקש להקיש לענייננו וטען כי משלא הוגש כתב אישום כנגד המבקשת תוך 180 יום, יש להורות על שחרור המשאית.

בדיון ביום 5.1.15 טען ב"כ המבקשות כי המבקשת ומר צבי כהן הינם אישיות משפטיות נפרדות ולא ניתן לשייך למבקשת את מעשיו של מר צבי כהן לכאורה.

ב"כ המשיבה טען כי הסעיף הרלבנטי לענייננו הוא סעיף 34 לחסד"פ וכי אין כל רלוונטיות לשאלת זהות הבעלים על המשאית, שכן תכלית התפיסה עוסקת בחפץ התפוס שבאמצעותו בוצעה העבירה, והמשאית הינה חלק מהתפוסים המופיעים בכתב האישום, בהפנותו לפסיקה.

ב"כ המשיבה הגיש לבית המשפט את כתב האישום שהוגש בבית המשפט בחיפה והפנה לעובדה כי הנאשם 2 בכתב האישום- מר צבי כהן - הינו הבעלים, המנהל ובעל השליטה של המבקשות. כן טען כי ביצוע העבירות באמצעות המשאית מיוחס גם למבקשת 1, בהתאם להוראות שנתן מר צבי כהן. כן הפנה להצהרת המשיבה, בכובעה כמאשימה, על כוונתה לחלט את המשאית, ככל שהנאשמים יורשעו.

עוד נטען כי המשאית משוחררת בתנאים ועל כן לא ברור לאיזה נזק טוענת המבקשת.

3. דין

כפי שפורט בהרחבה בהחלטה מיום 29.12.13, התכלית העומדת בבסיס תפיסת המשאית הינה הבטחת חילוטה בתום ההליך הפלילי, כפי שנקבע בבש"פ 342/06 **חברת לרגו עבודות עפר בע"מ נ' מדינת ישראל** (12.3.06):

"שלוש תכליות עיקריות עשויות להצמיח מקור סמכות לתפיסת חפץ: תפיסה למטרת מניעה עתידית של ביצוע עבירות; תפיסה למטרת חילוט; ותפיסה לצורך הצגת החפץ כראייה בבית המשפט" (ההדגשות אינן במקור, ט.ת.ז.).

כן ראו רע"פ 1588/13 עיסא סובחי נ' מדינת ישראל-עיריית ירושלים (11.3.13).

זאת ועוד, הסעיף הרלבנטי לענייננו הוא סעיף 35 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969, שזו לשונו:

" אם תוך ששה חודשים מיום תפיסת החפץ על ידי המשטרה, או מיום שהגיע לידיה, לא הוגש המשפט אשר בו צריך החפץ לשמש ראיה ולא ניתן צו על אותו חפץ לפי סעיף 34, תחזיר המשטרה את החפץ לאדם אשר מידיו נלקח..."

קרי, כתב האישום אשר פותח את ההליך המשפטי צריך להתייחס לחפץ אשר אמור לשמש ראיה. לחפץ, ולא לבעליו. סעיף 58 לחוק המעצרים, אליו הפנה ב"כ המבקשות אינו רלבנטי לענייננו, שכן עניינו חשוד אשר שוחרר בערובה. אמנם נקבע בפסיקה כי בדונו בתפוסים, יעשה בית המשפט הקבלה לדיני המעצרים וכך אף נעשה במסגרת ההחלטה המקורית בעניין המשאית, אולם משמורה הפסד"פ במפורש כיצד יש לנהוג בחפץ מושא הבקשה, אין להיזקק להוראה שונה, שעניינה זכויותיו של אדם.

לאמור לעיל יש להוסיף כי גם סעיף 15ב (א) לחוק שמירת הנקיון, התשמ"ד-1984, המופיע כאחת מהוראות החיקוק בכתב האישום, מתיר לבית המשפט "נוסף על כל עונש, לצוות על חילוט חפץ ששימש לביצוע עבירה כאמור". קרי, גם לפי הסעיף האמור יש לבחון את זהות החפץ התפוס כמי שבאמצעותו בוצעה העבירה ולא את זהות בעליו.

בענייננו, משהוגש כתב אישום, תוך פרק הזמן שנקבע לכך וכתב האישום מפרט העבירות שבוצעו באמצעות המשאית ומשציינה המשיבה כי היא מתעתדת לעתור לחילוט המשאית היה והנאשמים יורשעו בעתיד, איני סבורה כי יש נפקות לשאלת הבעלות על המשאית דווקא.

טרם מתן ההחלטה המקורית בעניין שחרורה של המשאית בתנאים בית המשפט שקל את מערכת השיקולים והאיזונים שיש לערוך בעניינים כגון דא. התנאים שנקבעו בסופו של דבר מאפשרים למבקשת המשך פעילות במשאית ומגבילים אך את עבירותה לאחר.

כי כך, אין בידי לקבל הטענה כי הותרת התנאים על כנם תגרום למבקשת 2 נזק.

בהתחשב בכל שפורט לעיל, הריני דוחה הבקשה וקובעת כי התנאים שנקבעו בהחלטה מיום 29.12.13 יעמדו בעינם.

המזכירות תשלח לצדדים העתק ההחלטה.

ניתנה היום, ט"ו טבת תשע"ה, 06 ינואר 2015, בהעדר
הצדדים.